

скитъ войници спятъ като заклани.

Върнало се магарето при воденичарката, рекло ѝ:

— Ставай, воденичарке, не е време сега за спане. Тамъ, на полянката, сж заспали царския синъ и царскитъ войници. Тжпани да имъ биешъ, не можешъ ги събуди. Въ дисагитъ на коня, що язди царския синъ, е писмото съ златния печатъ до царь Златомиръ. Иди и го измъкни, безъ дате усѣтинѣкой, а за останалото ще се погрижа самъ азъ.

Девојката измъкнала царското писмо безъ нѣкой да я усѣти, метнала се на магарето и го препуснала съ всички сили презъ гората. Като приближили царството на царь Златомира, магарето пакъ я посъветвало:

— Слѣзъ сега отъ мене. Продай ме на първия срещнатъ човѣкъ. За полученитъ пари си купи едни мжжки дрехи като на царския синъ. Облѣчи се съ тѣхъ, вземи царското писмо и безъ никакъвъ страхъ влѣзъ право въ двореца на царь Златомира и му поискай дъщерята за жена.

— Каква работа имамъ азъ съ дъщерята на царь Златомира? — очудила се воденичарката. — Ти нали знаешъ, че искамъ да се оженя за царския синъ.

— Ти мене слушай, — прекжнало я бѣлото магаре, — и ще видишъ, че всичко ще се нареди по твое и мое желание.

Послушала воденичарката и тоя пжтъ съвета на магарето, продала го на първия срещнатъ човѣкъ, купила си мжжки дрехи, облѣкла се, нагиздила се, тикнала писмото въ пояса си и право въ двореца на царь Златомира.

Щомъ прочель писмото, царьтъ извикалъ дъщеря си и заповѣдалъ да се вдигне голѣма сватба.

Но тъкмо въ найголѣмата веселба, ето че пристигналъ царския синъ да иска царската дъщеря.

— Кой е тоя безсраменъ нехранимайко? — извикалъ царь Златомиръ. — Хванете го и го обесете всрѣдъ площада — цѣлъ свѣтъ да види какъ царь Златомиръ наказва тия, които дръзнатъ да се подиграятъ съ царската корона.

